

Sygn. akt: VI K 1218/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2023 roku

Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu Wydział VI Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Robert Grześ

Protokolant: st. prot. sąd. Agnieszka Ćwiklińska

Bez udziału Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań – Wilda w Poznaniu,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 czerwca 2023 roku, 30 sierpnia 2023r., 28 września 2023r.

sprawy przeciwko

T. N. (1) (N.), synowi K. i M. z domu S., urodzonemu (...) w Z.

oskarżonemu, o to że:

w okresie od 17 stycznia 2022 roku do 12 kwietnia 2022 roku ze skutkiem w P., wspólnie i w porozumieniu z A. N. (1) prowadząc działalność gospodarczą na terenie (...) „(...)” doprowadził, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, J. G. (1) do niekorzystnego rozporządzenia pieniędzmi w kwocie 13.325 zł poprzez wprowadzenie w błąd pokrzywdzonego co do możliwości i zamiaru wywiązania się z umowy nr (...) z dnia 17 stycznia 2022 roku dotyczącej wykonania mebli kuchennych oraz szafy wraz z ich transportem i montażem i pomimo uzyskania przedpłaty, tj. zaliczki w kwocie 13.325 zł stanowiącej 65 % całości kwoty, nie wywiązał się z umowy działając tym samym na szkodę J. G. (1),

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

A. N. (1), córce W. i A. z domu A., urodzonej (...) w Z.

oskarżonej, o to że:

w okresie od 17 stycznia 2022 roku do 12 kwietnia 2022 roku ze skutkiem w P., wspólnie i w porozumieniu z T. N. (1) prowadząc działalność gospodarczą na terenie (...) (...) doprowadziła, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, J. G. (1) do niekorzystnego rozporządzenia pieniędzmi w kwocie 13.325 zł poprzez wprowadzenie w błąd pokrzywdzonego co do możliwości i zamiaru wywiązania się z umowy nr (...) z dnia 17 stycznia 2022 roku dotyczącej wykonania mebli kuchennych oraz szafy wraz z ich transportem i montażem i pomimo uzyskania przedpłaty, tj. zaliczki w kwocie 13.325 zł stanowiącej 65 % całości kwoty, nie wywiązała się z umowy działając tym samym na szkodę J. G. (1),

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

orzeka:

oskarżonego **T. N. (2)** uznaje za winnego przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. popełnionego w sposób wyżej opisany i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierza jemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

oskarżoną **A. N. (1)** uznaje za winną przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

popelnionego w sposób wyżej opisany i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierza jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności ;

na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej w pkt 2 kary pozbawienia wolności wobec oskarżonej A. N. (1)
na okres próby 2 (dwóch) lat;

na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązuje oskarżoną A. N. (1)
do informowania Sądu o przebiegu okresu próby nie rzadziej niż raz na kwartał;

na podstawie art. 73 § 1 oddaje oskarżoną A. N. (1) w okresie próby pod dozór kuratora;

na podstawie art. 72 § 1 pkt 6b zobowiązuje oskarżoną A. N. (1) do uczestnictwa w oddziaływaniach korekcyjno – edukacyjnych;

na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonych do solidarnego naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego J. G. (1) poprzez zapłatę kwoty 12.325,00 złotych;

na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k. i art. 633 kpk oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. oplat w sprawach karnych (Dz.U. Nr 27, poz. 152) (tj. z dnia 8 sierpnia 1983 r. (Dz.U. Nr 49, poz. 223) oraz § 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz.U. Nr 108, poz. 1026) tj. z dnia 22 marca 2013 r. (Dz.U. z 2013 r. poz. 663) zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości w wysokości po 20 złotych oraz opłatę w wysokości: T. N. (1) 180 złotych, a A. N. (1) 180 złotych.

/-/ sędzia Robert Grześ

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Uzasadnienie wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilca w P. z dnia 4 października 2023 roku	Sygnatura akt	VI K 1218/22	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został			

<p>wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3 – 8 formularza.</p>				
<p>USTALENIE FAKTÓW</p>				
<p>Fakty uznane za udowodnione</p>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano).	Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.
	<p>A. N. (1) T. N. (1)</p>	<p>Czyn wskazany w pkt. 1 i 2 części rozstrzygającej wyroku</p>	<p>Oskarżeni A. N. (1) i T. N. (1) prowadzili na terenie Niemiec działalność gospodarczą pod firmą (...) T. und A. N. (1) GbR z siedzibą w R. zajmującą się produkcją mebli.</p> <p>Pokrzywdzony J. G. (1) we wrześniu 2021 roku zamierzał dokonać remontu kuchni i garderoby w swoim mieszkaniu</p>	<p>częściowo wyjaśnienia oskarżonych:</p> <p>-T. N. (2) - k. 68 – 69, 235 – 236v, 331v, - A. N. (1) – k. 78 - 79, 234v – 235, 331v</p> <p>zeznania świadków:</p> <p>- J. G. (1) – k. 1 - 2, 17 – 20, 21 – 23, 236, - A. N. (2) – k. 83</p>

znajdującym się w P. przy ul. (...). Ofertę wykonania takiej usługi pokrzywdzony znalazł na portalu internetowym (...), a zamieszczona została ona przez oskarżonych. J. G. (1) zadzwonił pod podany w ogłoszeniu numer (...), który odebrał oskarżony T. N. (1), po czym mężczyźni umówili się na pierwsze spotkanie w dniu 4 października 2021 roku w mieszkaniu pokrzywdzonego. Podczas spotkania T. N. (1) obejrzał pomieszczenia, które miały podlegać remontowi. Następnie w dniu 6 października 2021 roku oskarżony ze swojej skrzynki mailowej (...) przesłał pokrzywdzonemu na jego adres mailowy (...) projekt remontu kuchni i garderoby. Kolejne spotkanie pomiędzy stronami miało miejsce w dniu 8 stycznia 2022 roku i poza T. N. (1) i J. G. (1) uczestniczyła w nim również oskarżona A. N. (1). Na przedmiotowym spotkaniu oskarżony i pokrzywdzony uzgodnili szczegóły łączącej ich umowy (T. N. (1) koszt

dokumenty:

- umowa nr (...) – k. 6, 40,
- notatki urzędowe – k. 7, 10, 14 - 15,
- korespondencja mailowa – k. 24, 26 – 27, 242 – 244,
- korespondencja SMS – k. 25, 245 – 258,
- potwierdzenie wpłaty – k. 28, 70.

wykonania remontu określił na kwotę 20.500 zł), a A. N. (1) doradzała J. G. (1) w kwestiach estetycznych dotyczących wykończenia wnętrza, w tym odnośnie kolorystyki. Strony ponownie spotkały się w dniu 17 stycznia 2022 roku i doszło wówczas do podpisania umowy pomiędzy J. G. (1), a (...) T. und A. N. (1)(...) z siedzibą w R., która została oznaczona numerem (...), a jej przedmiotem było wykonanie mebli kuchennych oraz szafy razem z montażem i transportem w mieszkaniu położonym w P. przy ul. (...). Pokrzywdzony uiszczył wówczas na rzecz oskarżonych w gotówce kwotę 13.325 zł tytułem przedpłaty wynoszącej 65% wartości przedmiotu umowy.

W dniu 24 stycznia 2022 roku T. N. (1) poinformował pokrzywdzonego, że dokona zamówienia mebli będących przedmiotem umowy stron.

Remont w mieszkaniu pokrzywdzonego miał być wykonany w dniach 14 marca 2022 roku - 18 marca 2022 roku. Jednocześnie w dniu 28 stycznia 2022 roku oskarżony poinformował J. G. (1), że nie może przyspieszyć montażu mebli, ponieważ „taka kolejka jest i nie są w stanie przyspieszyć”. Następnie T. N. (1) zaczął zwodzić zamawiającego mówiąc mu, że nastąpi opóźnienie w zakresie wykonania przedmiotu umowy, albowiem fabryka nie zdążyła wykonać mebli na czas, a on sam wyjeżdża na wakacje. Jednocześnie oskarżony prowadził z pokrzywdzonym rozmowy na temat doboru zlewozmywaka, okapu oraz umieszczenia górnej szafki narożnikowej i jej odległości od okna. Kolejny początkowy termin wykonania przedmiotowego remontu strony określiły na dzień 12 kwietnia 2022 roku, lecz T. N. (1) nie pojawił

się wówczas w mieszkaniu J. G. (1), po czym nieustannie opóźniał rozpoczęcie prac podając coraz to nowe przeszkody. Następnie oskarżony przestał odbierać połączenia telefoniczne od pokrzywdzonego, a także nie odpowiadał na kierowane do niego wiadomości na komunikatorze (...) oraz e - maile. Oskarżeni nie wykonali jakiegokolwiek usługi na rzecz pokrzywdzonego objętej umową nr (...) z dnia 16 stycznia 2022 roku, a środki uzyskane tytułem zaliczki przeznaczili na projekt związany z tworzeniem strony internetowej zajmującej się poszukiwaniem lokali, który okazał się być całkowitym niepowodzeniem i zakończył się utratą zainwestowanych pieniędzy (oskarżeni nie poinformowali pokrzywdzonego, że przeznaczili przekazane przez niego fundusze na cel odmienny od zawartej umowy, jak również nie informowali go o swojej złej sytuacji finansowej). J. G.

			<p>(1) usiłując się skontaktować z oskarżonymi dodzwonił się na użytkowany przez A. N. (1) numer (...) prosząc ją, by oskarżony nawiązał z nim kontakt. Dopiero w dniu 6 czerwca 2022 roku T. N. (1) z numeru (...) wysłał do pokrzywdzonego wiadomość SMS o treści „witam, proszę podać numer konta to wpłacę pieniądze”. Pomimo otrzymania numeru rachunku bankowego J. G. (2) oskarżeni nie zwrócili pokrzywdzonemu wpłaconych przez niego pieniędzy, aż do dnia 10 sierpnia 2022 roku, kiedy przekazali na jego rachunek bankowy kwotę 1.000 zł tytułem „częściowej spłaty zaliczki”.</p>	
	A. N. (1)		Oskarżona nie była karana sądownie.	<p>dokumenty:</p> <ul style="list-style-type: none"> - notatka urzędowa – k. 10, - Informacja z Krajowego Rejestru Karnego dot. A. N. (1) – k. 38, 182, 192, 240, 330.
	T. N. (1)		T. N. (1) był karany:	dokumenty:

			<p>- wyrokiem Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 20 sierpnia 2013 roku w sprawie II K 86/13 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności w zawieszeniu na 3 lata; postanowieniem z dnia 30 września 2014 roku zarządzono T. N. (1) wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności.</p>	<p>- notatka urzędowa – k. 10, - Informacja z Krajowego Rejestru Karnego dot. T. N. (2) – k. 35 – 37, 239, 329,333, - wyrok Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 20 sierpnia 2013 roku w sprawie II K 86/13 – k. 108,</p>
	A. N. (1)		<p>A. N. (1) ma 42 lat, pozostaje ona w związku małżeńskim z oskarżonym T. N. (1), z którego nie posiadają dzieci. Oskarżony ma wykształcenie średnie, z zawodu jest technikiem handlowcem i w chwili obecnej utrzymuje się z prac dorywczych osiągając z tego tytułu dochód w wysokości ok. 1.000 zł netto miesięcznie, a także otrzymuje zasiłek pielęgnacyjny w związku z posiadaniem orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności.</p>	<p>oświadczenie oskarżonej A. N. (1) – k. 78 dokumenty: - kwestionariusz wywiadu środowiskowego – k. 146 - 147, 149 – 150,</p>

			Oskarżona nie posiada majątku o większej wartości.	
	T. N. (1)		T. N. (1) ma 47 lat, pozostaje on w związku małżeńskim z oskarżoną A. N. (1), z którego nie posiadają dzieci. Oskarżony ma wykształcenie średnie, z zawodu jest mechanikiem samochodowym i w chwili obecnej utrzymuje się z prac dorywczych osiągając z tego tytułu dochód w wysokości ok. 2.000 zł netto miesięcznie. Oskarżony nie posiada majątku o większej wartości.	oświadczenie oskarżonego T. N. (2) – k. 68 dokumenty: - kwestionariusz wywiadu środowiskowego – k. 146 - 147, 149 - 150
Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano).	Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.
1	A. N. (1) T. N. (1)	Czyn wskazany w punkcie 1 i 2 części rozstrzygającej wyroku	Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie potwierdził stanowiska T. N. (2) i A. N. (1), iż nie działali on z zamiarem oszukania J. G. (1).	Dowody wskazane w części 1.1.1 uzasadnienia.

OCena DOWOdów			
Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Wskazać L.p. odnoszącą się do faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.	
	częściowo wyjaśnienia oskarżonej A. N. (1)	Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej A. N. (1) wyłącznie w części w jakiej były one niesporne bądź też korespondowały ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. W tym zakresie Sąd uwierzył podsądnej, iż w ramach prowadzonej przez nią wspólnie z mężem działalności gospodarczej łączyła ją umowa na wykonanie mebli kuchennych i szafy z pokrzywdzonym J. G. (1), z której oskarżeni się nie wywiązali. Jednocześnie brak było podstaw do odmówienia prawdziwości wyjaśnieniom podsądnej w zakresie w jakim przyznała, że uczestniczyła w spotkaniach z pokrzywdzonym, podczas których wybierany był kolor mebli.	
	częściowo wyjaśnienia oskarżonego T. N. (2)	Wyjaśnienia T. N. (2) również były wiarygodnie jedynie częściowo i to w zakresie w jakim znalazły one swoje potwierdzenie w dowodach będących	

podstawą poczynionych ustaleń faktycznych.

Z uwagi na powyższe nie było powodów do odmówienia prawdziwości twierdzeniom oskarżonego, w których przyznał, że oskarżonych łączyła z pokrzywdzonym umowa na wykonanie mebli kuchennych oraz szafy wraz z montażem i transportem. Nadto całkowicie zgodne z prawdą były wyjaśnienia oskarżonego, w których przyznał, że zwrócił pokrzywdzonemu tytułem pobranej wcześniej zaliczki kwotę 1.000 zł.

Oskarżony spontanicznie i szczerze przyznał, że zaliczka otrzymana od pokrzywdzonego na poczet realizacji łączącej strony umowy została spożytkowana na cel niezwiązany z jej realizacją, co nastąpiło bez wiedzy i zgody J. G. (1), a w dniu podpisania umowy T. N. (1) nie mógł dokonać zamówienia mebli. Bezsporne były też twierdzenia podsądnego, w których przyznał, że inwestycja, na którą przeznaczył pieniądze uzyskane od klienta zakończyła się porażką i doprowadziła do utraty przedmiotowych środków.

T. N. (1) potwierdził także, iż w marcu 2022 roku negocjował z pokrzywdzonym kwestie związane z realizacją

		umowy, w sytuacji kiedy nie posiadał już środków z tytułu uiszczonej przez J. G. (1) zaliczki i nie poinformował wówczas klienta o tym fakcie.	
	zeznania świadka J. G. (1)	<p>Zeznania pokrzywdzonego zostały ocenione przez Sąd jako wiarygodne w pełnym zakresie. J. G. (1) spójnie i rzeczowo przedstawił przebieg „współpracy” z oskarżonymi dokładnie opisując w jaki sposób był zwodzony przez T. N. (2) odnośnie piętrzących się coraz to nowych „przeszkód” w wykonaniu zlecenia. Sąd orzekający dokonując analizy wypowiedzi świadka nie dostrzegł jakichkolwiek symptomów pozwalających na uznanie, iż były one nierzetelne lub nieprawdziwe chociażby w części, szczególnie że pokrzywdzony bardzo stanowczo rozpoznał wizerunek oskarżonych, jako osób, które zawarły z nim umowę na wykonanie mebli kuchennych w jego mieszkaniu wraz z transportem i montażem, po czym nie wywiązały się z tego zobowiązania w jakiegokolwiek części.</p>	
	zeznania świadka A. N. (2)	<p>Zeznania matki oskarżonej miały istotne znaczenie w niniejszej sprawie w kontekście oceny prawdziwości depozycji złożonych przez oskarżoną. A. N. (2) szczerze przyznała, że nie zamieszkuje z córką i</p>	

		<p>zięciem i nie wie gdzie oni mieszkają, a podsądna kontaktuje się z nią wyłącznie telefonicznie. Swobodne i spontaniczne zeznania świadka przeczą twierdzeniom oskarżonej, iż w inkryminowanym czasie intensywnie zajmowała się nią córka, w związku z czym nie miała ona kontroli nad funkcjonowaniem firmy.</p>	
	<p>dokumenty:</p> <ul style="list-style-type: none"> - umowa nr (...), - notatki urzędowe, - korespondencja mailowa, - korespondencja SMS, - potwierdzenie wpłaty, - wyrok Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 20 sierpnia 2013 roku w sprawie II K 86/13, - kwestionariusz wywiadu środowiskowego, - Informacja z Krajowego Rejestru Karnego dot. oskarżonych. 	<p>Podstawą ustaleń faktycznych Sąd uczynił także zebrane w sprawie, a ujawnione na rozprawie w trybie art. 393 § 1 – 3 k.p.k. i art. 394 § 2 k.p.k. oraz art. 405 k.p.k. dokumenty. Sąd uznał je za wiarygodny materiał dowodowy, albowiem żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności, ani prawdziwości informacji w nich zawartych, a i Sąd nie znalazł jakichkolwiek podstaw, by zakwestionować je z urzędu. Przechodząc do oceny zebranych w sprawie dokumentów wskazać należy, że w aktach niniejszej sprawy zgromadzono szereg dokumentów, wskazanych obok. Dokumenty te można podzielić na te, które wytworzone zostały w toku przeprowadzonych w sprawie czynności procesowych, a za zadanie miały dokumentowanie ich przebiegu, czy też dokumenty pochodzące</p>	

		<p>od różnych instytucji. Odnosząc się do pierwszej grupy dowodów wskazać należy, że dokumentują one czynności procesowe, przeprowadzone przez właściwe organy w ramach swoich kompetencji i zgodnie z obowiązującymi przepisami i brak było jakichkolwiek podstaw do kwestionowania ich wiarygodności. Również dowody, które - na żądanie policji, prokuratora bądź sądu - zostały nadesłane przez odpowiednie instytucje uznano za wiarygodne, zwłaszcza, iż żadna ze stron procesu ich nie kwestionowała.</p>	
<p><i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>			
<p>Wskazać L.p. odnoszącą się do faktu z pkt 1</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.</p>	
	<p>częściowo wyjaśnienia oskarżonej A. N. (1)</p>	<p>Sąd w znacznej mierze nie dał wiary wyjaśnionym złożonym przez oskarżoną, które w sposób absolutnie instrumentalny miały na celu uniknięcie przez nią odpowiedzialności karnej za zarzucany jej czyn zabroniony. A. N. (1) składając wyjaśnienia przed Sądem starała się przekonać</p>	

skład orzekający, że niewywiązanie się z umowy zawartej z J. G. (1) było niezamierzone przez oskarżonych i stanowiło zbieg nieszczęśliwych okoliczności związanych z jej leczeniem, które pochłaniało znaczne koszty, a także związanych z bliżej nieokreślonymi inwestycjami poczynionymi z niedookreślonym „wspólnikiem”. Zdaniem Sądu Rejonowego wskazane twierdzenia oskarżonej stanowiły wyłącznie próbę całkowicie nieprzekonującego usprawiedliwienia niewykonania przyjętego na siebie zobowiązania w związku z realizacją łączącej oskarżonych z pokrzywdzonym umowy.

Wyjaśnienia podsądnej, jakoby jej mąż chciał rozwiązać sytuację z J. G. (1) płacąc na jego rzecz kwotę 1.000 zł brzmią wręcz kuriozalnie w sytuacji, w której oskarżeni pobrali od pokrzywdzonego zaliczkę na poczet łączącego ich zobowiązania w wysokości 13.325 zł i aż do sierpnia 2022 roku nie skontaktowali się w żaden sposób z zamawiającym celem wypracowania porozumienia w zakresie jej zwrotu. Wskazana wpłata w ocenie Sądu stanowiła wyłącznie próbę stworzenia pozorów

naprawienia J. G. (1) szkody, szczególnie że do dnia wyrokowania w niniejszej sprawie oskarżeni nie podjęli realnej próby osiągnięcia porozumienia z pokrzywdzonym w przedmiocie zwrotu pobranej od niego zaliczki bądź wypracowania innej formy kompromisu.

Sąd Rejonowy nie podzielił także stanowiska A. N. (1), jakoby niewykonanie mebli na rzecz zamawiającego nie było ich celowym działaniem, albowiem w materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie brak jest jakiegokolwiek wzmianki, że podsądni podjęli chociażby próbę wywiązania się z zawartej umowy.

Całkowicie nieprzekonujące były również wyjaśnienia oskarżonej, w których utrzymywała, że pobrana od pokrzywdzonego zaliczka do kwietnia 2022 roku „czekała”, albowiem jeżeli rzeczywiście taka sytuacja miałaby miejsce, wówczas w sytuacji braku możliwości wykonania przedmiotu umowy oskarżeni nie mieliby problemu ze zwrotem pieniędzy, czego jednak nie uczynili.

Sąd nie dał wiary oskarżonej, iż nie kontrolowała ona sytuacji

		<p>w firmie prowadzonej wspólnie z mężem, gdyż koncentrowała się na opiece nad schorowanymi rodzicami. Okoliczności tych nie potwierdziła bowiem matka podsądnej – A. N. (2), która wprost zeznała w postępowaniu przygotowawczym, że córka i zięć nie mieszkają z nią (świadek nie znała ich miejsca zamieszkania), a ich kontakt jest telefoniczny.</p>	
	<p>częściowo wyjaśnienia oskarżonego T. N. (2)</p>	<p>W pierwszej kolejności Sąd wskazuje, że wyjaśnienia oskarżonego złożone na etapie postępowania sądowego (w toku postępowania przygotowawczego T. N. (1) poza zaprzeczeniem, by miał zamiar oszukania pokrzywdzonego, odmówił składania wyjaśnień) w znacznej mierze były niewiarygodne, albowiem oskarżony w swoich wypowiedziach kluczył i uciekał się do swoistych „półprawd” dążąc do uchronienia zarówno siebie, jak i swojej małżonki od odpowiedzialności karnej. Zupełnie niezrozumiałe są twierdzenia oskarżonego, w których zarzekał się, iż miał możliwość wykonania mebli na rzecz J. G. (1) w związku z przyjętym zleceniem, lecz nie mógł dokonać zamówienia mebli w dniu sporządzenia umowy, jak również nie dokonał</p>	

		<p>tego w lutym mi na początku marca (T. N. (1) deklarował, że jeszcze w tym czasie znajdował się on w posiadaniu zaliczki wpłaconej przez pokrzywdzonego), a finalnie nigdy nie dokonał ich zamówienia.</p> <p>T. N. (1) utrzymywał, że jego małżonka w firmie (...) T. und A. N. (1) (...)z siedzibą w R. była zarejestrowana jako „pomocnik domowy” ze względu na ubezpieczenie, co jest nieprawdą. Nie ma bowiem najmniejszej wątpliwości, co potwierdziła sama oskarżona, że uczestniczyła ona w początkowych rozmowach z pokrzywdzonym, w tym doradzała wybór mebli kuchennych (potwierdził to również w swoich zeznaniach J. G. (1)). Zdaniem składu orzekającego aktywność podsądnej we wskazanym powyżej zakresie wyklucza jej pozorne funkcjonowanie w firmie oskarżonych.</p>	
	<p>Dokumenty:</p> <ul style="list-style-type: none"> - dokumentacja medyczna A. N. (2) (k. 262 – 281, 283 - 291), - orzeczenie o niepełnosprawności A. N. (2) (k. 282), - orzeczenie o niepełnosprawności W. N. (k. 292), 	<p>Dokumentacja medyczna rodziców oskarżonej nie miała żadnego znaczenia dla ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie.</p> <p>Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonych wskazana obok dokumentacja medyczna nie przedstawia historii choroby oskarżonej, lecz</p>	

	- dokumentacja medyczna W. N. (k. 293 – 327)	jej rodziców. Brak jest jednocześnie jakiegokolwiek dowodu pozwalającego chociażby na uprawdopodobnienie, że historia wizyt lekarskich (k. 262 - 281) dotyczyła oskarżonej (na wydrukach brak jest danych dotyczących pacjenta, co budzi wątpliwości, iż dotyczyły one osoby A. N. (1), szczególnie że nie załączono jakiegokolwiek dokumentacji medycznej oskarżonej potwierdzającej wskazany fakt).	
PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Wskazać punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu.	Przy każdym czynie wskazać oskarżonego.	
#	Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	Czyn wskazany w punkcie 1 i 2 części rozstrzygającej wyroku	T. N. (1) A. N. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej.			
3.1.1.	art. 286 § 1 k.k.: „Kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania		

błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8”.

Przestępstwo oszustwa określone w art. 286 § 1 k.k. polega na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Wprowadzenie w błąd oznacza zachowanie prowadzące do wywołania (powstania) u danej osoby błędu, a więc fałszywego odzwierciedlenia rzeczywistości w świadomości tej osoby. Kodeks karny nie określa sposobów, przy pomocy których można wprowadzić daną osobę w błąd – należy więc przyjąć, że zachowanie sprawcy w tym zakresie może przybrać dowolną formę, jeżeli tylko finalnie doprowadzi do powstania rozbieżności między świadomością osoby rozporządzającej mieniem a rzeczywistym stanem rzeczy. Dla przykładu, może to nastąpić za pomocą słów, pisma, gestu, przedłożenia stwierdzających nieprawdę lub fałszywych dokumentów itp.

Wprowadzenie w błąd musi dotyczyć okoliczności istotnych, a więc takich, które mogłyby mieć wpływ na podjęcie przez pokrzywdzonego decyzji o rozporządzeniu mieniem, w tym zwłaszcza okoliczności powodującej, że dokonane przez niego rozporządzenie mieniem ma dlań charakter niekorzystny. Jednocześnie, między owym wprowadzeniem w błąd, a następującym po nim niekorzystnym rozporządzeniem mieniem musi zachodzić związek przyczynowy. Ponadto, istotnym elementem przestępstwa oszustwa jest dobrowolność rozporządzenia mieniem przez osobę pokrzywdzoną na rzecz sprawcy.

Ustawowe znamię stanowiące skutek przestępstwa oszustwa wypełnione zostaje wtedy, gdy sprawca, działając w sposób opisany w tym przepisie, doprowadza inną osobę do rozporządzenia mieniem, które jest niekorzystne z punktu widzenia interesów tej osoby lub innej osoby pokrzywdzonej. Jak słusznie wskazuje się w doktrynie w użytych przy przestępstwie oszustwa sformułowaniu „doprowadza” ustawodawca ujawnia konieczność istnienia związku przyczynowego

pomiędzy podstępem, polegającym na wprowadzeniu w błąd, wyzyskaniu błędu niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania a niekorzystnym rozporządzeniem mieniem. Konieczne jest zatem ustalenie okoliczności mających decydujące znaczenie dla decyzji o dokonaniu danej czynności i czy odnośnie do tych okoliczności jedna ze stron nie wprowadziła drugiej w błąd. Pojęcie korzyści majątkowej, którą osiąga w ten sposób sprawca, powinno być przy tym rozumiane szeroko i nie wyklucza istnienia tego znamienia nawet fakt, że sprawca zakłada zwrot mienia pokrzywdzonemu, czy też spełnienie swego świadczenia. Nie wyklucza niekorzystności rozporządzenia również okoliczność, iż szkoda może być naprawiona, a w szczególności, że pokrzywdzonemu przysługuje roszczenie cywilne. Niekorzystne rozporządzenie mieniem oznacza bowiem pogorszenie sytuacji majątkowej rozporządzającego i jest szersze od pojęcia szkody i straty (zob. J. Satko, Glosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2000 roku, sygn. akt V KKN 267/2000, LEX nr 43441, wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 11 września 2014

roku, sygn. akt II AKa 145/14, LEX nr 1527200). Dla właściwej wykładni znamienia „niekorzystnego rozporządzenia mieniem” istotne znaczenie ma więc to, że droga pochodzenia przestępstwa oszustwa kończy się z chwilą rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzonego. Dlatego też korzystność czy też niekorzystność owego rozporządzenia należy oceniać tylko z punktu widzenia okoliczności istniejących w czasie rozporządzania mieniem, a nie tych, które następują później.

Oszustwo jest przestępstwem kierunkowym, gdyż warunkiem odpowiedzialności jest działanie lub zaniechanie sprawcy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Zamiar bezpośredni o szczególnym zabarwieniu związanym z celem działania sprawcy oznacza, że elementy przedmiotowe oszustwa muszą mieścić się w świadomości sprawcy i muszą być objęte jego wolą. Sprawca oszustwa musi więc nie tylko chcieć uzyskać korzyść majątkową, lecz musi także chcieć użyć w tym celu określonego sposobu działania czy zaniechania.

Sama korzyść majątkowa, której osiągnięcie jest celem działania sprawcy,

to zgodnie z art.115 § 4 k.k. korzyść zarówno dla siebie, jak i dla kogo innego.

W świetle zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, w tym przede wszystkim wyjaśnień oskarżonych oraz zeznań pokrzywdzonego J. G. (1) Sąd Rejonowy nie miał wątpliwości w zakresie sprawstwa oskarżonych A. N. (1) i T. N. (2) w zakresie zarzucanego im czynu zabronionego wskazanego w punkcie 1 i 2 części rozstrzygającej wyroku (z uwagi na obszerność opisu czynu Sąd odstąpi od przytoczenia jego treści poprzestając na wskazaniu odpowiednich punktów rozstrzygnięcia).

W niniejszej sprawie oskarżeni prowadzący firmę (...) T. und A. N. (1) (...)z siedzibą w R. zawarli z pokrzywdzonym J. G. (1) umowę na wykonanie mebli kuchennych oraz szafy, a także ich transport i montaż w mieszkaniu pokrzywdzonego znajdującym się w P. przy ul. (...). Umowa łącząca strony opiewała na kwotę 20.500 zł, a pokrzywdzony w momencie jej zawierania uiścił na rzecz oskarżonych kwotę 13.325 zł tytułem przedpłaty wynoszącej 65% wartości przedmiotu umowy. Oskarżony T. N. (1) odpowiadał za wykonanie przedmiotu

zobowiązania, natomiast A. N. (1) doradzała pokrzywdzonemu w przedmiocie aranżacji wnętrza, w związku z czym jej rola w kontakcie z klientem była dużo mniejsza, aniżeli jej męża. Sąd Rejonowy nie miał najmniejszych wątpliwości, co do tego, że T. N. (1) już od zawarcia przedmiotowej umowy nie miał możliwości wywiązania się z jej postanowień, co wprost wynika z wyjaśnień samego oskarżonego, który na rozprawie w dniu 30 sierpnia 2023 roku wprost zeznał, że „w dniu podpisania umowy nie mogłem dokonać zamówienia mebli”, przy czym nie informował on pokrzywdzonego o „swojej kiepskiej sytuacji finansowej”. Jednocześnie podsądny wprost stwierdził, że „nie zamówiłem tych mebli zaraz po zawarciu umowy. Nigdy nie zamówiłem tych mebli, bo zaczęły się kłopoty finansowe”. T. N. (1) twierdził wprawdzie, że do początku marca 2022 roku znajdował się w posiadaniu zaliczki przekazanej mu przez J. G. (1), niemniej jednak w tym czasie nie wykonał absolutnie żadnej czynności celem podjęcia chociażby próby wywiązania się z łączącego oskarżonych z pokrzywdzonym zobowiązania. W tym okresie natomiast zwodził

pokrzywdzonego pisząc do niego w dniu 24 stycznia 2022 roku, że dokona zamówienia mebli będących przedmiotem umowy stron, a następnie w dniu 28 stycznia 2022 roku poinformował J. G. (1), że nie może przyspieszyć montażu mebli, ponieważ „taka kolejka jest i nie są w stanie przyspieszyć”. Tymczasem podsądny nie tylko nie podjął próby wywiązania się z przyjętego na siebie zobowiązania, lecz wspólnie z małżonką przeznaczyci zaliczkę otrzymaną od pokrzywdzonego na bliżej nieskonkretyzowaną inwestycję związaną ze stroną internetową zajmującą się poszukiwaniem lokali, która okazała się być całkowitym niepowodzeniem i zakończyła się utratą zainwestowanych pieniędzy. Oskarżeni nie poinformowali przy tym pokrzywdzonego, że przeznaczyci przekazane przez niego fundusze na cel odmienny od zawartej umowy. Nadto jeszcze w marcu 2022 roku, tj. w momencie kiedy oskarżeni nie posiadali już środków pochodzących z zaliczki wpłaconej im przez J. G. (1), T. N. (1) prowadził z pokrzywdzonym rozmowy na temat doboru zlewozmywaka, okapu oraz umieszczenia górnej szafki narożnikowej i jej

odległości od okna, czym utwierdzał go w całkowicie fałszywym przekonaniu, że dojdzie do finalizacji łączącego strony stosunku zobowiązaniowego i to pomimo tego, że nie dysponował on już środkami z zaliczki wpłaconej przez pokrzywdzonego, a więc nie było wówczas nawet iluzorycznych szans na pomyślne zakończenie całego przedsięwzięcia.

Wprawdzie T. N. (1) utrzymywał, że chciał on zwrócić pokrzywdzonemu wpłaconą przez niego zaliczkę i zrobił to w kwocie 1.000 zł, albowiem na tyle pozwalały mu jego możliwości finansowe, niemniej jednak Sąd uznał wskazaną czynność za pozorną, która miała na celu wytworzenie fałszywego przeświadczenia, że podsądni nie mieli zamiaru oszukania pokrzywdzonego, a niemożność wywiązania się przez nich z przyjętego na siebie zobowiązania nie nosiła znamion występku z art. 286 § 1 k.k.

Wszystkie powyższe okoliczności w ocenie Sąd pozwoliły na stwierdzenie, że już w momencie zawierania umowy nr (...) oskarżeni nie mieli zamiaru wywiązać się z jej postanowień i wykonać przedmiotu zamówienia. Wprawdzie T. N. (1) utrzymywał, że jego

małżonka nie miała wiedzy na temat realizacji umowy łączącej strony, niemniej jednak Sąd w tym zakresie nie dał wiary oskarżonemu. Podkreślenia bowiem wymaga, że twierdzenia jakoby oskarżona była tak schorowana w inkryminowanym czasie, że nie miała rzeczywistego wpływu na działanie firmy są niczym nieoparte. Przedłożona w sprawie dokumentacja medyczna dotyczy wyłącznie rodziców oskarżonej, a na wydruku zestawienia wizyt ambulatoryjnych brak jest informacji odnośnie danych osobowych pacjenta. Nadto z zeznań matki oskarżonej – A. N. (2) nie wynika, by we wskazanym okresie podsądna sprawowała opiekę nad rodzicami w sposób, w jaki starała się to przedstawić Sądowi. Matka oskarżonej stanowczo wskazała bowiem, że córka i zięć nie zamieszkują z nią i ona nie zna ich miejsca zamieszkania, a kontakt z córką utrzymuje w drodze rozmów telefonicznych. Dalej Sąd Rejonowy stanowczo podkreśla, że oskarżona biorąc udział w doborze koloru mebli kuchennych zamówionych przez pokrzywdzonego, a więc de facto w aranżacji wnętrza objętego umową, akceptowała w pełnym zakresie przedmiot umowy przyjmując również na siebie jej

wykonanie w ramach prowadzonej wspólnie z mężem działalności gospodarczej. Z całą mocą zaznaczyć należy, że na oskarżonej jako na przedsiębiorcy prowadzącym działalność gospodarczą, spoczywają określone obowiązki, albowiem jest ona profesjonalistą na rynku usług świadczonych w ramach prowadzonego wspólnie z małżonkiem przedsiębiorstwa.

Tymczasem A. N. (1) na żadnym etapie postępowania nie wskazywała, by nieznana jej była sytuacja prowadzonej wspólnie z mężem firmy, bądź by nie miała dostępu do ksiąg finansowych przedsiębiorstwa. Nadto sam T. N. (1) w sposób kategoryczny stwierdził, że środki pochodzące z zaliczki uiszczonej przez pokrzywdzonego oskarżeni „zainwestowali” w tworzenie strony internetowej (k. 235v), a więc dokonali tej czynności działając wspólnie i w porozumieniu.

Mając wszystkie powyższe rozważania na uwadze Sąd Rejonowy nie miał najmniejszych wątpliwości w zakresie sprawstwa obojga oskarżonych w kontekście zarzucanego im czynu zabronionego.

Oczywiście ustalenie umyślności jako znamienia strony podmiotowej czynu przypisanego oskarżonym nie przesądzało jeszcze o ich winie, a dopiero ją warunkowało (vide: J. Z., „Karygodność i wina jako przesłanki odpowiedzialności, Prokuratura i Prawo 1998/6). W niniejszej jednak sprawie została spełniona także druga z pozytywnych przesłanek przypisania winy oskarżonym, tj. ukończenie przez nich odpowiedniego wieku, a nie zachodziła żadna z negatywnych przesłanek przypisania im winy (okoliczności wyłączających winę). Oceniając stopień winy oskarżonych wskazać należy, że nie zachodziły w stosunku do nich jakiegokolwiek szczególne okoliczności wyłączające czy ograniczające winę. W szczególności nie byli oni w chwili czynu niepoczytalni, ani też ich zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem nie była ograniczona w sposób prawnie relewantny.

#	Uniewinnienie	-----	-----
-----	-----		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz			

zwiąże o powodach uniewinnienia.			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Wskazać punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu.	Przytoczyć okoliczności.
A. N. (1) T. N. (1)	1 i 2	I i II	Miarkując okoliczności dotyczące wymiaru kary wobec obojga oskarżonych Sąd zważył, że podstawowym kryterium orzekania kary w ramach prewencji indywidualnej jest zgodnie z art. 53 k.k. przede wszystkim osobowość sprawcy, a w szczególności stopień jego zawinienia, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a także relacja między charakterem popełnionego przez niego czynu, a potrzebami w zakresie świadomości prawnej społeczeństwa. Uznając zatem winę oskarżonych w zakresie przypisanego im czynu Sąd przystąpił do wymierzenia oskarżonym

odpowiedniej i
sprawiedliwej kary.

Przy wymiarze kary Sąd
miał na uwadze tak
okoliczności obciążające,
jak i łagodzące dotyczące
oskarżonych.

Jako okoliczności
obciążające uwzględniono:

- znaczny stopień
społecznej szkodliwości
czynu popełnionego przez
oskarżonych, również
przy uwzględnieniu
okoliczności ich
zawodowego udziału w
obrocie gospodarczym,

- działanie z zamiarem
bezpośrednim o
charakterze kierunkowym,

- sprzeniewierzenie się
elementarnym zasadom
rzetelności i uczciwości
w obrocie gospodarczym
poprzez oszukanie
konsumenta będącego
stroną słabszą wskazanej
relacji biznesowej, dążąc
przy tym za wszelką cenę
do osiągnięcia korzyści
majątkowej jego kosztem,
szczególnie że T. N. (1)
wiedział, iż nie może
po zawarciu umowy z
pokrzywdzonym dokonać
zamówienia mebli,

- zwodzenie
pokrzywdzonego przez T.
N. (2), który budował
fałszywe przekonanie, że
zaciągnięte zobowiązanie
w rzeczywistości zostanie
zrealizowane,

			<p>- wysokość spowodowanej szkody w mieniu pokrzywdzonego,</p> <p>- na niekorzyść T. N. (2) przemawiała również jego uprzednia karalność sądowa za analogiczny występki.</p> <p>Jako okoliczności łagodzące uwzględniono:</p> <p>- wcześniejsze prowadzenie ustabilizowanego trybu życia,</p> <p>- na korzyść A. N. (1) przemawiała jej dotychczasowa niekaralność sądowa.</p> <p>Mając na uwadze wyżej wymienione okoliczności obciążające oraz łagodzące Sąd wymierzył T. N. (1) za czyn opisany w punkcie 1 części rozstrzygającej wyroku karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Taką samą sankcję karną skład orzekający wymierzył także oskarżonej A. N. (1) za czyn wskazany w punkcie 2 części rozstrzygającej wyroku.</p>
A. N. (1)	3, 4, 5	2	<p>Uwzględniając istniejące co do oskarżonej A. N. (1) okoliczności łagodzące, a przede wszystkim jej dotychczasową niekaralność za przestępstwa i dotychczas ustabilizowany tryb życia, Sąd uznał, że istnieje co do niej podstawa dla przyjęcia zdecydowanie</p>

pozytywnej prognozy kryminologicznej, iż mimo braku wykonania wymierzonej jej kary pozbawienia wolności, będzie ona przestrzegała obowiązującego porządku prawnego, a w szczególności nie popełni żadnego nowego przestępstwa. Dlatego na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec A. N. (1) kary pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił na okres próby 2 (dwóch) lat. Dla weryfikacji tego założenia Sąd wyznaczył oskarżonej 2 – letni okres próby oddając ją jednocześnie w tym czasie pod dozór kuratora sądowego (zgodnie z art. 73 § 1 k.k.) oraz zobowiązując do informowania sądu o przebiegu okresu próby nie rzadziej niż raz na kwartał (art. 72 § 1 pkt 1 k.k.).

Marginalnie wskazać należy, że z uwagi na wcześniejszą karalność sądową T. N. (2) na karę pozbawienia wolności, w tym w szczególności za analogiczny czyn zabroniony, której wykonanie zostało zarządzone, brak było podstaw do zastosowania wobec podsądnego instytucji warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności.

A. N. (1)	6	2	<p>Sąd zobowiązał oskarżoną do uczestnictwa w oddziaływaniach korekcyjno-edukacyjnych w okresie próby. Niewątpliwym jest, iż oskarżona dopuściła się czynu o wysokiej społecznej szkodliwości i obowiązkiem jest eliminowanie tego typu zachowań z przestrzeni publicznej. Okoliczności niniejszej sprawy wskazują, iż oskarżona nie przestrzega obowiązujących zasad zachowywania się w społeczeństwie, wobec czego powinna wziąć udział w oddziaływaniach korekcyjno-edukacyjnych, celem uświadomienia sobie wzorców zachowania się wobec innych członków społeczności, w której na co dzień funkcjonuje, w tym przede wszystkim w zakresie prawidłowego kształtowania relacji na linii przedsiębiorca - konsument. Udział w zajęciach korekcyjno-edukacyjnych, w istocie rzeczy, winien służyć internalizacji norm obowiązujących w Polsce, a dotyczących zasad prawidłowego tworzenia relacji gospodarczych pozwalających na unikanie wypaczeń i nieakceptowalnych społecznie postaw w tym zakresie powodujących pokrzywdzenie słabszych stron obrotu gospodarczego.</p>
-----------	---	---	--

A. N. (1) T. N. (1)	7	1 i 2	W wyniku przestępstwa popełnionego przez oskarżonych powstała szkoda majątkowa. W tej sytuacji zasadnym było nałożenie na oskarżonych obowiązku naprawienia szkody powstałej w wyniku przestępstwa poprzez zapłatę solidarnie na rzecz J. G. (1) kwoty 12.325 zł.
------------------------	---	-------	---

Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU			
Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Wskazać punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu.	Przytoczyć okoliczności.
6. Omówienie innych zagadnień			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę.			
Koszty procesu			

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.	
<p>A. N. (1)</p> <p>T. N. (1)</p>	<p>8</p>	<p>Sąd na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 633 k.p.k. i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. 83 nr 49 poz. 223 z późn. zmianami) oraz § 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w całości, tj. w kwocie 20 zł oraz wymierzył każdemu z nich opłatę w wysokości po 180 zł. W ocenie Sądu oskarżeni pomimo tego, że pracują dorywczo mają możliwość uregulowania wskazanych należności bez uszczerbku dla siebie bądź swojej rodziny, szczególnie że nie posiadają nikogo na utrzymaniu, a koszty którymi zostali obciążeni są relatywnie niewielkie.</p>	
<p>Podpis</p>			
<p>/-/ sędzia Robert Grześ</p>			